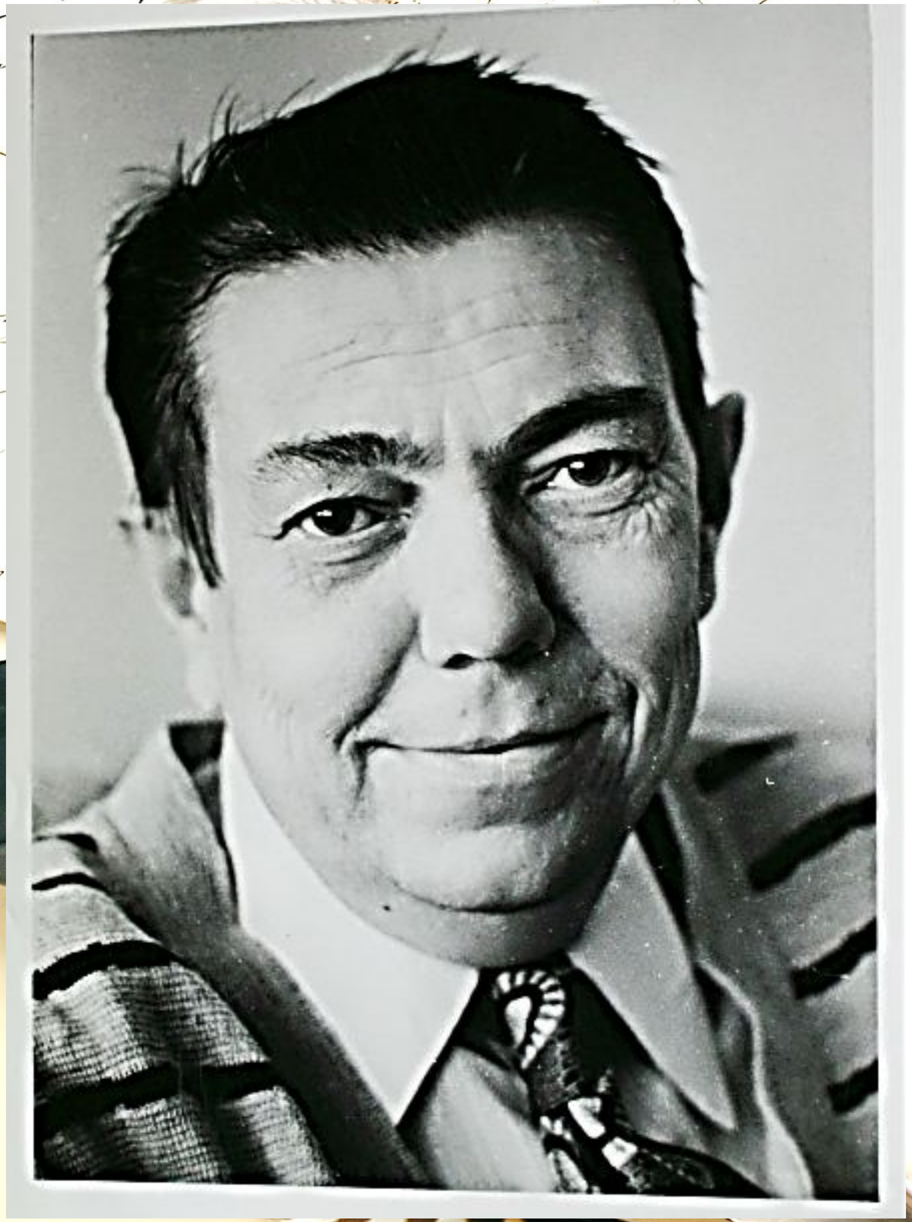

ДЗЯРЖАЎНАЯ ЎСТАНОВА АДУКАЦЫІ «ДВАРЭЦКАЯ СЯРЭДНЯЯ ШКОЛА»

Рэспубліканскі конкурс «Пазнай Беларусь»
Сакавік. Этап 6. «Знакамітыя беларусы»
«Цікавыя факты з жыцця Уладзіміра Караткевіча»

Аўтар: Рыбак Паліна

ЛЮБІМАЯ КНІГА – “ТРЫ МУШКЕЦЁРЫ” А.ДЗЮМА

Каля ложка пісьменніка на часопісным століку заўсёды ляжала кніга Аляксандра Дзюма “Тры мушкецёры”. Перш чым пачынаць стварэнне новага твора, Уладзімір Караткевіч перачытваў любімы твор і натхняўся на новыя ідэі.

У СВАІХ ТВОРАХ НЕ ВЫКАРЫСТОЎВАЎ СЛОЎ, ЗАПАЗЫЧАНЫХ З ТАТАРСКАЙ МОВЫ

Калі Караткевічу прыходзілася перакладаць свае творы на рускую мову, то ён заўсёды папярэджваў перакладчыкаў, каб пазбягалі татарскіх запазычанняў. Матываваў проста: не для таго беларусы пазбеглі манголататарскага іга, каб потым сваю мову іх словамі засмечваць.

ЗАХАПЛЯЎСЯ МУЛЬТФІЛЬМАМІ

Караткевіч заўсёды праглядаў праграму тэлеперадач на тыдзень і выдзяляў чырвоным стрыжнем усе мультфільмы. Глядзеў іх з вялікім захапленнем, і калі родныя не папярэджвалі яго пра сеанс, то вельмі крыўдзіўся.

ЛЮБІЎ ПЛАВАЦЬ

Уладзімір часта ездзіў з сябрамі адпачываць на мора. Ён настолькі любіў ваду, што мог у ёй сядзець гадзінамі бязвылазна і заплываць вельмі далёка. Сябры ўшчувалі, што так рабіць нельга, што яны турбуюцца, калі плывец прападае з гарызонту. Але пісьменнік на гэта адказваў, што ён ужо дарослы і нікому не абавязаны падпарадкоўвацца.

Ніколі не сябраваў дзеля нейкай выгады і ганарыўся тым, што мае экзатычныя знаёмствы

У лісце, адрасаваным Валянціне Шчадрыной (20 студзеня 1972 г.) чытаем: «Среди моих друзей ксендзы из Вишнева и Пинска, рыбаки из Коктебеля, зьмеелов из Москвы, создатель новой философской системы — мужик из-под Любчи, да мало ли ещё кто. И чтобы я стал тратить дорогое время не на них, из дружбы с которыми я не извлекаю никакой выгоды, кроме дружбы и жизни, а на определение, „кто есть кто“, „кто с кем“, „кто за кого“, наконец „кто кого“ — я проклял бы самого себя.

Любіў малявацць шаржы, карыкатуры

Умеў (калі гэтага хацеў) зрабіць уражанне на дзяўчат

Як згадвала адна прыхільніца ягонай творчасці: «...Караткевіч тады літаральна пераўвасабляўся ў сваіх герояў — моцных, прыгожых, артыстычных шляхціцаў. Ён заварваў каву па адмысловым старажытным рэцэпце (таямніцу якога нікому не раскрываў), чытаў выбраныя месцы з Эвангелля (паводле словаў самога пісьменніка — „адной з лепшых (калі не самай лепшай) з гісторый, прыдуманых чалавецтвам за ўсё сваё стварэнне“), ставіў кружэлку з опэрнымі спевамі Забэйды-Суміцкага, запальваў сьвечкі, даваў чытаць „Митину любовь“ Івана Буніна. Але калі дзяўчына не адказвала ўзаемнасцю, то імгненна крыўдзіўся і, можна сказаць, выкрэсліваў яе са свайго жыцця...»